

Daniel Kehlmann: Hírnév (regény)

- részlet -

Harminckilencedik életévének kora nyarán Ralf Tanner színész önmaga számára is megszűnt létezni. egyik napról a másikra többé nem szólalt meg a telefonja. régi barátai eltűntek az életéből, szakmai tervei minden ok nélkül füstbe mentek, egy nő, akit a maga módján szeretett, azt állította, hogy ő, csúfot üzött belőle telefonon, egy másik, Carla meg felbukkant egy szálloda halljában, hogy megrendezze élete legkellemetlenebb jelenetét: azt sikoltozta, hogy ő, ralf, egymás után háromszor is átverte őt! az emberek megálltak és vigyorogva nézték, néhányan le is filmezték a mobiltelefonjukkal, és amikor Carla teljes erőből megütötte, ő abban a pillanatban tudta, hogy ezek a másodpercek felkerülnek az internetre, és legjobb filmjeinek a hírét is elhomályosítják. nem sokkal később egy allergia miatt túl kellett adnia juhászkutyáján, bánatában bezárkózott és képeket festett, de senkinek nem merte megmutatni őket. Fotóalbumokat vásárolt, közép-ázsiai pillangók szárnyának mintázatát ábrázoló képekkel, könyveket olvasott arról, hogyan kell szakszerűen szétszerelni és újra összerakni egy órát, de sosem vitte rá a lélek, hogy ki is próbálja.

Naponta többször rákeresett a nevére a Google-ban, kijavította a róla szóló, hibáktól hemzsegő Wikipedia-cikket, mindenféle adatbankokban ellenőrizte szerepeinek listáját, fáradságot nem kímélve lefordította magának a spanyol, olasz és holland vitafórumok résztvevőinek véleményét. Idegen emberek vitakoztak azon, hogy évekkel ezelőtt csakugyan összeveszett-e a fivérével, ő pedig, aki soha sem kedvelte a testvérét, úgy olvasta a véleményüket, mint aki arra számít, hogy köztük magyarázatot talál arra, mi értelme az életének.

A YouTube-on talált egy felvételt egy elég jó Tanner-imitátor fellépéséről: egy férfiről, aki a megszólalásig hasonlított rá, a hangja, a gesztusai is majdnem teljesen megegyeztek az övéivel. Mellette jobboldalt más, a nevéhez kapcsolódó videókat is kínált a rendszer: részleteket a filmjeiből, két interjút és természetesen a jelenetet Carlával a szálloda halljában.

Aznap este találkozott egy nővel, akire már régóta hajtott. De amikor ott ült vele szemben, hirtelen nem tudott úgy tenni, mintha érdekelné a nő locsogása. többi asztalnál ülő emberek pillantásai, a pusmogásuk, az, ahogy rá meredtek, mindez most még jobban zavarta, mint máskor. Amikor felálltak és távoztak a vendéglőből, egy férfi lépett oda hozzájuk, s a féltékenység és dac szokásos keverékével autogramot kért.

– Csak hasonlítok rá – mondta Ralf.

A férfi bizalmatlan pillantást vetett rá.

– Ez a foglalkozásom. Fellépek vele. Imitátor vagyok.

A férfi félreállt az útjukból. A nő még percekkel később, a taxiban is nevetett, olyan szellemesnek találta a választ.

Ezen az éjszakán, miközben az ágy mellett lévő szürke tükörben látta, ahogy mezítelen körvonaluk eggyé válik, minden idegszálával a sima felület másik oldalára kíváncszott, másnap reggel pedig, miközben hallgatta a nő egyenletes légzését maga mellett, úgy érezte, mintha egy idegen tévedt volna a szobába; és ez az idegen nem a nő volt.

Már régóta gyanította, hogy a fotózás elkoptatta az arcát. Lehetséges, hogy az emberből minden filmezés alkalmával másvalaki jön létre, egy nem teljesen tökéletes másolat, amely kiszorítja őt önmagából? Úgy érezte, mintha az éveken át tartó ismertség után neki, Ralf Tannernek már csak egy része maradt volna meg, és elég lenne meghalnia ahhoz, hogy csak és kizárólag ott legyen, ahová tulajdonképpen való: a filmekben és a megszámlálhatatlanul sok fényképen. És a teste, amely még mindig lélegzett, éhes volt és ilyen-olyan okokból hol itt, hol ott kódorgott, már nem

zavarná – ez a test amúgy sem nagyon hasonlított a filmsztáréra. Rengeteg munka volt vele, olyan sok smink kellett hozzá, annyi energia és alakítás, hogy tényleg úgy nézzen ki, mint a filmvásznon látható Tanner.

Felhívta Malzachert, az ügynökét, lemondta a részvételt a Valparaisói Filmfesztiválon és elindult egy Looppool nevű külvárosi diszkóba, ahol aznap, mint azt az interneten látta, ismert színészek hasonmásai léptek fel. Meghagyta a sofőrjének, hogy kint várjon, és bement.

Amikor a nővel együtt kilépett az utcára, megrémült. Eszébe jutott, hogy nem viheti fel magához. Ha a nő meglátja a házat, a személyzetet, rájön, hogy ő nem az, akinek mondja magát – pontosabban éppen, hogy ő az. Úgy tett, mintha nem látná a várakozó sofőrt, leintett egy taxit és kitalált egy mesét a fivéről, aki éppen látogatóban van nála; a nő pedig – olyan pillantással, amelyből Ralf látta, hogy egy szavát sem hiszi, és hogy nősnek gondolja – azt mondta, hogy nála meg rumli van.

Ralf Tanner élete legszebb éjszakáját töltötte a nő nagyon is takaros kis lakásában. Nem ő, hanem másvalaki ölelte át Nora testét, és olyan erővel hempergette, amilyen neki sosem volt. Kora reggel a nő megsimogatta nyakát, és csodálatosnak nevezte. Ezt sok nő mondta már neki, de ő tudta, hogy egyik sem gondolta komolyan.